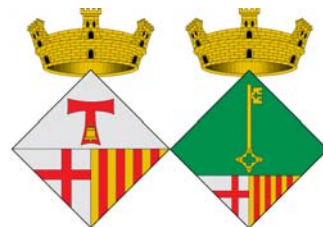

Economia crítica. Pàg. 5

Refusats. Pàg. 5

Plens municipals. Pàg. 7

Rojava. Pàg. 10

El Roure Gros. Pàg. 12

Diana Ostariz. Pàg. 14

Nit dels crancs. Pàg. 16

STOP Kàrting. Pàg. 20

Diuem que els inicis de totes les coses sempre són complicats, il·lusionants, però complicats. Hem aconseguit fer ja dos números de la revista. Aquest segon ha volgut ser una versió millorada del número zero. Per què millorada? Hem volgut recollir les vostres opinions per tal de saber de primera mà què pensàveu de la revista i què podríem millorar. Se'ns ha parlat de titulars més incisius, de textos no tan llargs, més contingut, més diversitat de col·laboradors, se'ns ha demanat la voluntat de no posar publicitat a la revista amb el compromís per part dels micromecenases de seguir col·laborant, etc...

És evident que els nostres recursos són limitats, tant pel que fa a la disponibilitat horària com a la dinerària, però ens hem ajustat tant com hem pogut a les vostres peticions. Òbviament queda molta feina per fer, i la vostra opinió és bàsica per fer una revista inclusiva, independent i llibertària.

També volem dir-vos que Vila Veu és una revista oberta. Oberta a la lectura, oberta a les col·laboracions, oberta a noves incorporacions a l'equip de redacció. Per tant, des de la redacció us encoratgem a participar en la revista tant com vulgueu! La revista és una eina més que resta a disposició dels veïns i veïnes de Vilamajor com a mitjà de comunicació local d'ús col·lectiu. Feu-la vostra!

Vila Veu
vilaveu@gmail.com

Vila Veu és una publicació ciutadana sense ànim de lucre, oberta a tots els ciutadans que vulgueu expressar la vostra opinió, aportar notícies, articles, entrevistes, etc. Només els autors dels articles són responsables del seu contingut, però en cap cas s'admetran articles d'evident caràcter racista, xenòfob i sexista o que violin els principis de respecte i igualtat entre els ciutadans.

Ens calen les vostres aportacions per finançar la publicació de Vila Veu. Amb multitud de petites aportacions podrem mantenir la seva independència i fer que sigui una revista de tothom. Podeu fer servir la nostra adreça electrònica tant per al lliurament de continguts com per fer les aportacions econòmiques.

Configurem la redacció de Vila Veu: Àngels Dopacio, Ferran Calvera, Carles Garrido, Xavier Filella
Disseny i maquetació: Xavier Filella **Revisió de continguts:** Maria Lucchetti

A punt de tancar aquest número, hem sabut de la mort sobtada d'en Joan Casalprim, veí de Sant Antoni, molt estimat i conegut per tothom. Des de la Redacció volem fer arribar a la família i amics, el nostre condol més sincer. Coneixíem en Joan i sabem que el seu record sempre serà amb nosaltres.

Assemblea Vilamajor Acull

VILAVEU

L'assemblea oberta de Vilamajor Acull del 4 de setembre, constituïda per una vintena de persones, va tractar els temes d'Obrim Fronteres, la implicació de Vilamajor Acull a la marxa dels Drets Socials del Vallès Oriental, en la qual Vilamajor Acull aportava pancarta i lema a la marxa en el tram Llinars-Cardedeu, i finalment es va treballar en l'organització de l'esdeveniment de Refusats en el qual la Lurdes Barba va explicar en quin punt estava la preparació de la funció i va demanar als membres de l'assemblea l'opinió i col·laboració en altres aspectes, especialment de caire econòmic i institucional.

La Nuit Debout a Can Sauleda

VILAVEU

El 8 d'agost, a la Porxada de Can Sauleda, la Jaqueline i en Bernard Triquet varen relatar l'actual situació política a França i varen analitzar el moviment social la 'Nuit Debout' així com les multitudinàries vagues generals contra la reforma laboral aprovada per l'Assemblea francesa el passat mes de juliol. El debat, organitzat per l'associació Volem Vilamajor, va ser molt interessant i enriquidor, amb un públic engrescat amb el tema i amb moltes ganes de conèixer l'actual situació de l'Estat francès, atès el silenci que els mitjans de comunicació mantenen al respecte.

Assemblea Popular 'en construcció' de Vilamajor

VILAVEU

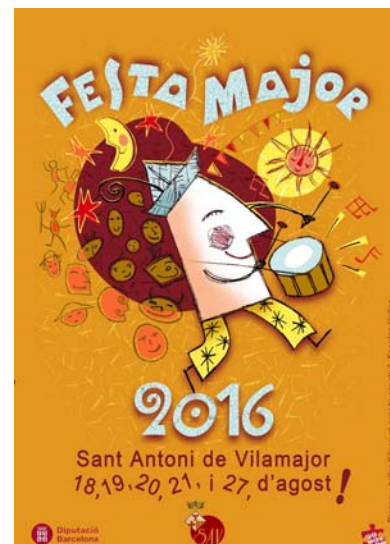
El passat 27 de setembre de 2016 una vintena de veïns i veïnes de Vilamajor es varen reunir en assemblea per decidir quina era la postura que s'havia de prendre sobre els diferents punts de l'ordre del dia del Ple de l'Ajuntament de Sant Pere de Vilamajor del dia 29 de setembre. Els acords varen ser seguir investigant la presumpta corrupció del regidor Martí Artalejo (CIU) que va posar de manifest el Joan Bruguera, regidor d'ERC i membre de l'equip de govern actual, en el Ple de maig de 2016. També es va decidir votar a favor de les 3 mocions que presentava l'equip de govern sobre les víctimes de la colonització del 12 d'octubre, sobre la dona treballadora i sobre la gestió local de la mobilitat. A destacar el vot en contra a l'avanç Catàleg del Pla de Masies, ja que l'assemblea va considerar que no estava gens clar l'objectiu pel qual es fa aquest Catàleg de Masies, que sembla albirar un canvi d'usos a nivell turístic i possible impacte en el territori. Finalment mencionar que en el Ple del 29 de setembre el portaveu de l'Assemblea Popular i nou regidor rotatori de Volem Vilamajor és en John Mackay.

Polèmica pel programa de les Festes Majors de SAV.

VILAVEU

Al programa de les FM de Sant Antoni, la regidora de Cultura anunciava que s'havia tret dels actes de diumenge la disco jove de la nit. La raó esgrimida al mateix programa de les FM era la manca de seguretat i els problemes greus d'ordre públic ocorreguts a les passades festes majors durant la nit en qüestió. Davant la decisió de l'Ajuntament, una quinzena de joves van assistir al Ple del 28 de juliol per manifestar el seu malestar per la supressió dels actes del diumenge 21 d'agost i demanar, alhora, que es reconsiderés la decisió. Al mateix temps començaven una recollida de signatures arreu del poble per reclamar de nou l'activitat suprimida.

La regidora de Cultura manifestava en seu plenària que la proposta va partir del Patronat de Cultura i que havia rebut el suport de l'equip de govern i de la policia. No obstant això, els joves neguen que la policia hagi fet cap informe contrari al manteniment de la festa i afirmen que les raons han de ser altres que desconeixen. Finalment, el sentit comú va imperar i un acord d'última hora va permetre que la disco jove, com cada any, seguís formant part del programa d'actes del diumenge.

El postmaterialisme o l'abisme

CARLES GARRIDO ESTRADA

Tan a prop i tan lluny de l'abisme. Els dies es consumeixen sota grans mares d'una contaminació atmosfèrica que a dia d'avui ja ningú discuteix. Els nivells d'emissions de diòxid de carboni (2015) lluny de de reduir-se augmenten a casa nostra, i en els millors dels casos s'estanquen a nivell mundial. La seva derivada, el canvi climàtic, cada dia és més present. Estem aconseguint rècords de temperatures càlides en anys consecutius. El desglaç dels casquets polars és del tot evident. I per tant, en no gaires anys, a molt estirar unes poques dècades, les temperatures pujaran de forma sostinguda entre 2 i 4 graus amb unes conseqüències imprevisibles: sequeres, escassetat de recursos, que comportaran desplaçaments continuats de persones, guerres, extinció d'espècies de forma massiva..., un panorama desolador d'inestabilitat

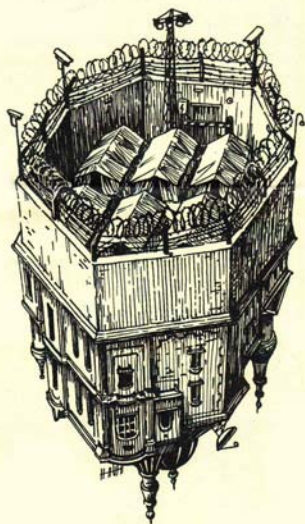
“Hem d'evitar caure en la maleïda ignorància voluntària, el no voler saber perquè no m'afecti acabarà petant als nostres morros”

climàtica, ecològica i especialment social. I mentrestant, a què ens dediquem? A mirar cap a una altra banda. A voler sortir d'una crisi sota l'absurd paradigma del creixement il·limitat en un planeta finit. Un creixement insostenible que segueix promovent el consum d'uns recursos cada cop més escassos a canvi de l'acumulació de capital en mans del famós 1% de la població mundial. La crisi econòmica, financera, ecològica, de valors ja s'ha tornat sistèmica. Tot el sistema capitalista, dit també de mercat o de consum, està en una profunda crisi i en una magna lluita contra el planeta Terra. Està clar que l'abisme, si les tendències no canvien, és a prop, molt a prop. A tocar! Dues, tres generacions? Però l'abisme pot quedar lluny, molt lluny, si volem entendre el que està passant, si no volem mirar cap a una altra banda. Hem d'evitar caure en la maleïda ignorància voluntària, el no voler saber perquè no m'afecti acabarà petant als nostres morros. Per tant, tots tenim coses a fer. Hem de poder trencar amb les dinàmiques capitalistes del creixement, de l'híperconsum, de l'individualisme, de l'alienació, de la cobdícia, de la competència, de l'acumulació, d'horaris laborals infames... i ens hem de poder dirigir cap a un món que superi les necessitats materials no vitals, un món postmaterialista, on elements com la cooperació, el bé comú, la comunitat, l'amor, l'amistat, la generositat, el bon viure... siguin la punta de llança de la nova arquitectura social del segle XXI. Comencem a Vilamajor?

REFUSATS

FRANZ SCHLÖSSER

Els dies 1 i 2 d'octubre, al Centre Cultural de Cardedeu –CECUCA– vam poder gaudir d'un espectacle únic i irrepetible: Refusats. Organitzat per Baix Montseny Acull, plataforma de suport a les persones refugiades, va reunir damunt de l'escenari –amb un espai escènic colpidor de Josep Castells– més de cinquanta intèrprets –professionals de reconegut prestigi– de dansa, teatre i música. Al darrere, un equip tècnic i de direcció competent encapçalat per Lurdes Barba, que l'any passat, en aquest mateix espai, ja va ser la encarregada de la brillant posada en escena d'un l'espectacle inoblidable dedicat a Ovidi Montllor.

Tant dissabte com diumenge, en acabar la funció, la sala, plena de gom a gom, va esclatar en un llarg i emocionat aplaudiment. No n'hi havia per menys. Refusats, un espectacle eclèctic i multidisciplinari, aconseguix acostar a l'espectador la tragèdia de les persones que busquen refugi –que no refugiades– valent-se d'una estructura dramàtica clara i dividida en tres gran temes presentats en sentit invers a com es desenvo-

lupa la tragèdia en la vida real: el refús –fronteres tancades i expulsions; l'èxode –el viatge cap a un món que se suposava els havia d'acollir i protegir, i, finalment, la guerra –el brutal detonant que els ha expulsat dels seus països.

Val la pena remarcar que tothom que ha treballat per fer possible aquest espectacle, dalt i fora de l'escenari, ho ha fet voluntàriament. En primer lloc, per solidaritat amb les persones que busquen refugi. En segon lloc, amb les ONG Stop Mare Mortum i Proactiva Open Arms, destinatàries de la recaptació d'aquests dos dies, incloent-hi les aportacions voluntàries a la fila 0 i la venda de samarretes. I en tercer lloc, responent amb generositat a la crida de la plataforma Baix Montseny Acull, impulsora de l'acte.

Si els objectius, tal com diuen des de Baix Montseny Acull, eren aconseguir fons per a programes concrets de les ONG mencionades i sensibilitzar l'opinió pública amb la tragèdia dels "refusats", de segur que ho han aconseguit. Felicitacions.

Nota Redacció VilaVeu:

Segons fonts de Vilamajor Acull la recaptació ha superat els **8000€**, amb més de 500 entrades venudes. Tot un èxit d'assistència.

Acte de la Coordinadora Salvaguarda del Montseny

FRANCESC LUCHETTI

Amb assistència d'un centenar llarg de persones i organitzat per la Coordinadora Salvaguarda del Montseny (CSM), va tenir lloc el passat dissabte 24 de setembre a la Plaça de la Vila de Sant Celoni un acte per manifestar la oposició al projecte de carretera entre Les Illes i Sant Marçal que, contra qualsevol criteri científic i mediambiental, impulsa l'alcalde de El Montseny.

L'acte va comptar amb la presència i parlaments de l'actriu Mercè Sampietro, del poeta Pere Jaume, de l'Antoni Arizabalaga (Coordinador del museu de Ciències Naturals de Granollers) i de

Carles Lumeras (President de la CSM).

Al final de l'acte, una companya de la Coordinadora va llegir el Manifest que, signat per més d'una vintena d'entitats, acaba demanant entre d'altres coses:

- Que es retiri definitivament el projecte de construcció de la carretera entre les Illes i Sant Marçal.
- Que es suspengui la tramitació de tots els projectes que poden ser lesius per als espais naturals i, en particular, aquells que son potencialment negatius per als espais que gaudeixen de figures de protecció.
- Que s'instauri una política ambiental que inverteixi l'actual procés de fragmentació i homogeneïtzació del territori, que asseguri la connectivitat ecològica i paisatgística entre les àrees protegides o simplement naturals.

Nova edició de la Marxa pels Drets Socials del Vallès Oriental, columna Nord

VILAVEU

El diumenge 2 d'octubre unes quantes persones, veïns i veïnes de Vilamajor, varen anar en representació de les entitats locals a la II Marxa dels Drets Socials del Vallès Oriental, que va sortir des de Llinars. Les entitats de Vilamajor adherides a la marxa varen ser Cantonal de Vallbona, l'associació Volem Vilamajor, l'Ateneu Popular de Vilamajor,

la Revista VilaVeu i Vilamajor Acull-Baix Montseny Acull. A Llinars es van unir altres entitats adherides com PAH Baix Montseny, Mall de Llinars i Stop Kàrting, entre d'altres, així com persones independents. Totes juntes, una trentena, i sota el lema i la pancarta 'Obrim Fronteres', varen arribar caminant pel voral de la carretera i escoltats pels mossos d'esquadra fins a l'entrada de Cardedeu, on a l'alçada del CECUCA la marxa va envair la carretera fins a enllaçar amb les entitats de Cardedeu a la plaça de l'Ajuntament. A Cardedeu es varen fer diverses actuacions reivindicatives de les entitats com les de les feministes, la PAH i Vilamajor Acull-Baix Montseny Acull, que va llegir un manifest davant la pintada de 'Benvingudes Refugiades' a l'entrada sud de Cardedeu. Un cop acabades les diferents actuacions la marxa va recuperar la carretera camí de Granollers amb un gran ambient reivindicatiu i de germanor entre els veïns i veïnes dels diferents pobles del Baix Montseny. A Granollers, varen acabar confluint totes les altres columnes del Vallès Oriental. Una gran jornada de convivència i de lluita per la defensa dels drets socials del territori.

Presumptes irregularitats a l'Ajuntament de Sant Pere

MERCÈ PRAT PERPINYÀ

Al Ple Municipal del 31 de maig, a Sant Pere, el regidor d'ERC Joan Bruguera va acusar l'anterior alcalde i actual regidor de CiU a l'oposició, Martí Artalejo, d'haver actuat irregularment durant el seu mandat (legislatura del 2011 al 2015).

Podeu consultar l'acta del Ple al web de l'Ajuntament de Sant Pere: "Ajuntament - Seu electrònica" - "Tauler oficial, actes i ordenances" - "Plens Municipals". Les acusacions a què ens referim en aquest article són a l'apartat final de l'acta "Precs i preguntes". Hi ha una modificació del text a l'acta del Ple del 25 de juliol.

Entrevistem els dos regidors amb l'objectiu que puguin explicar què va passar.

Martí Artalejo Ferrer

Ets a la política des de...

Sóc regidor de Sant Pere des de les eleccions municipals del 2011.

Per què et dediques a la política?

Després de ser alcalde i d'haver fet una tasca seriosa i prou àmplia, ara veig amb estupefacció aquesta situació... És una pregunta que em faig a diari.

Al Ple del 31 de maig el regidor Joan Bruguera, amb qui vau formar govern a l'anterior legislatura on eres alcalde, et va acusar de deixar activitats en marxa sense llicència i d'anar a negociar a casa del promotor de l'activitat la legalitat de la llicència.

Gairebé podríem titllar les acusacions de greus, si les traiem de context. En aquell Ple no els vaig donar gaire importància. Ho vaig atribuir a comentaris d'un moment "d'emprenyada" i de defensa del govern actual de Sant Pere per desviar l'atenció d'un greu assumpte que vaig comentar en aquell mateix Ple. Es refereixen a assumptes que, com a alcalde, havia heretat i venien de molt lluny. Es vol donar la sensació que són assumptes

generats en la meua etapa d'alcaldia, cosa que no és així.

També et va acusar de permetre a un promotor que pertany al teu grup polític construir centenars de metres quadrats sense llicència d'obres.

Sovint en política, i potser en aquest cas, hi ha gent que en no poder defensar-se amb la seva gestió, reacciona atacant els altres, tergiversant la realitat si és necessari, per desviar l'atenció dels ciutadans.

S'ha d'anar amb compte amb el que es diu. No s'ha de fer cas de tot el que se sent, ja que a vegades hi ha interessos amagats. Quan algú és responsable d'un ajuntament, intenta fer tot el possible per tirar endavant. Moltes vegades amb gent en contra que defensen el seus interessos particulars. Sant Pere, com qualsevol poble, no ha estat ni serà una excepció. Crec que forma part de la mateixa naturalesa de la societat en què vivim.

Una altra acusació és que vas encarregar obres al costat de la pista poliesportiva, sense comptar amb la partida pressupostària perquè les eleccions eren a prop.

Puc afirmar amb rotunditat i satisfacció que al final de la meua etapa vaig deixar un ajuntament sanejat econòmicament. Mai abans hi havia hagut números verds. Les finances sempre anaven malament, fins i tot quan s'ingressaven quantitats importants de diners de la bombolla immobiliària. Estic molt satisfet del que vaig aconseguir, encara que quedés molta feina per fer.

Aquestes fites aconseguides pel govern que presidia no han estat reconegudes. Han estat apropiades com a pròpies pels adversaris polítics. Això, que forma part del joc polític, queda molt lluny d'aquest altre tipus de comentaris que es fan per malmetre la meua imatge o per defensar la manca de projecte del nou govern. Així es pot desviar l'atenció, utilitzant aquella frase de "calúnnia, que alguna cosa queda".

Joan Bruguera Gras

Ets a la política des de...

Des de sempre. Ja era actiu a la universitat i no me n'he desentès fins ara.

I a l'Ajuntament de Sant Pere, hi ets des de...

Des del 1995, que em vaig estrenar com a regidor. Entre el 2003 i el 2007 vaig ser alcalde.

Al Ple del passat 31 de maig vas acusar el regidor Martí Artalejo de deixar activitats en marxa sense llicència. On són aquestes activitats?

A la zona industrial La Plana.

També vas assegurar que va permetre construir centenars de metres quadrats sense llicència d'obres a un promotor que pertany a CiU.

Sí, això era al carrer del Pi de Can Vila.

Per la teva experiència, des de quan es fan irregularitats?

Des de sempre. Em sap greu haver-ho d'afirmar, però en un grau més gran o més petit, sempre ha passat. Ara ho estem revisant i resolent.

El sistema actual permet als alcaldes concentrar tot el poder...

Si un alcalde no compta amb el seu equip de govern, està perdut.

No hi ha cap mecanisme per controlar la gestió d'alcaldia?

Els tècnics i treballadors municipals intervenen quan se'ls encarrega la feina. Alguna vegada han intervingut d'ofici, quan han vist una obra sense llicència.

I els regidors no tenen responsabilitat?

Cada regidor porta la seva àrea. En aquest cas, la regidoria era la d'Urbanisme i Medi Ambient. Com que jo era responsable d'una altra àrea, vaig demanar internament que es fes alguna cosa.

Segons tu, quina és la solució?

Establir mecanismes per tal que l'Administració sàpiga tot el que passa al municipi.

Ple del 28 de juliol de 2016 de San Antoni

FERRAN CALVERA

Ple farcit de punts en l'ordre del dia, en concret dinou, del quals els més rellevants van ser els punts número 9, 11 i 12, relatius a l'aprovació del compte general de l'exercici 2015 i la modificació de partides pressupostàries més enllà de la despesa aprovada al pressupost anual vigent. La quantia, tal com va assenyalar el portaveu de Canvi, del desviament pressupostari era important, atès que incrementava la despesa en més de 160.000 euros. El compte del pressupost i les modificacions de crèdit van ser aprovades amb els vots de l'equip de govern i PUSA, Canvi va votar en contra.

També va aprovar-se per unanimitat la modificació del POUM per tal de canviar l'ús del sòl destinat a magatzem de la brigada per un d'usos culturals, en previsió de l'ampliació del Patronat, així com facilitar als veïns de les urbanitzacions la legalització de les seves construccions auxiliars, disminuint les distàncies mínimes exigibles a les parcel·les veïnes.

Els grups polítics varen presentar tres mocions, la primera de Canvi amb l'objectiu que l'Ajuntament no

contracti amb cap empresa que tingui comptes o seus en paradisos fiscals. PUSA va presentar-ne una per tal que els regidors de l'oposició fossin convocats a totes les reunions que es facin per tractar el tema de la recepció de les urbanitzacions. Per últim ERC i CDC varen presentar una moció en defensa de l'acolliment dels refugiats.

El torn de precs va ser intens. El portaveu del PUSA va demanar que es complissin les mocions aprovades en els plens anteriors i que no quedessin com a meres declaracions d'intencions. Com a exemple va manifestar que l'equip de govern ha aprovat diverses mocions per a la bonificació de l'impost dels vehicles d'energia elèctrica o híbrids, però a l'hora de modernitzar el parc de vehicles municipals es trien vehicles amb combustibles fòssils.

Una part important del debat es va centrar en les Festes Majors i el programa d'actes. Quim Vergés, regidor de Canvi, va preguntar pel repartiment de les barres de bar els dies de la Festa Major i la manca de criteri únic en la seva adjudicació.

Sembla que des d'alguna regidoria de govern es manifestava que el club de futbol tindria dret a una barra, i en canvi des de la regidoria de Cultura es deia que no. La regidora Anna Cella, d'ERC, va

manifestar que aquesta vegada s'havia fet per sorteig, però sembla que la decisió no va agradar a totes les entitats afectades.

Ple del 29 de setembre de Sant Antoni

FERRAN CALVERA

Amb un ordre del dia força farcit de temes i mocions (19), va iniciar-se dijous 29 de setembre el penúltim Ple Municipal de l'any.

Destaquem dues mocions de Canvi: una per fer un camí veïnal entre el carrer Freixeneda i Can Ribalta, i l'altra per a la creació d'un espai tancat per als animals domèstics.

La moció sobre una banca ètica va ser retirada per tornar-la a presentar amb un acord més ampli de la resta de grups polítics.

ERC i CDC van presentar mocions per a un salari mínim de com a mínim 1.000 €, per instar el Govern espanyol a demanar perdó per la colonització d'Amèrica i la mort dels pobles indígenes, una altra per la igualtat de drets laborals entre homes i dones, una per al reconeixement dels drets dels treballadors auxiliars d'educació especial i dels seus alumnes, i una moció reclamant que sigui la Generalitat de Catalunya qui tingui competències plenes en matèria de mobilitat i que feia referència al quart cinturó.

Pusa va presentar una moció per tal que a les

urbanitzacions es posin meses electorals on poder votar en unes futures eleccions. La moció no va ser discutida per no entrar dins l'ordre del dia del Ple, però sí que va ser presentada com a prec. Com a altres temes destacats va acordar-se el tancament del restaurant La Terrassa de les Pungoles per incompliment contractual amb l'Ajuntament.

Va aprovar-se la dotació de la subvenció a la llar d'infants i el seu canvi de nom, els preus de venda dels productes del Casal d'Avis, així com un conveni d'assistència a les persones sense recursos per a la cancel·lació dels deutes per pobresa energètica.

Oficina Municipal a Alfou i nou horari de l'Ajuntament de Sant Antoni de Vilamajor

VILAVEU

A partir de l'1 de setembre i fins a finals d'any, l'horari d'atenció de l'Ajuntament de SAV canviarà. L'Ajuntament no obrirà la tarda de dissabte i el nou horari serà de dilluns a divendres de 9 a 14 h i de 16 a 19 h els dimarts i dijous. D'altra banda, hi haurà una oficina d'atenció al ciutadà oberta els dissabtes de 9 a 14 h a la Rectoria de Sant Julià d'Alfou. La raó de l'obertura de la nova oficina a Alfou obeeix al creixent pes que les urbanitzacions estan tenint en la vida política municipal des que els veïns varen decidir tenir veu pròpia dins l'Ajuntament.

Sens dubte, és un primer pas cap a la integració de les urbanitzacions al poble, pas que hauria de ser seguit per altres en la mateixa direcció, com per exemple portar alguns dels actes de les FM de Sant Antoni a les urbanitzacions, obrir meses electorals o fer alguns plens municipals en els locals de les AAVV de les urbanitzacions.

Rojava: tres milions de persones enmig de Síria ens recorden que "un altre món és possible"

UNA PERSONA DE VILAMAJOR QUE HA ESTAT A ROJAVA

No tot és fosc a l'Orient Mitjà, ni tan sols a Síria. Darrerament ens hem acostumat a sentir-ne només notícies de drama humà, com el de les víctimes de la guerra i els refugiats, de fonamentalisme, com el de l'Estat Islàmic, i de destrucció, com la de les ciutats d'Aleppo i Homs. Això no obstant, la visió promoguda pels mass media, al meu entendre des-responsabilitzada i paternalista, ens impedeix descobrir com d'enmig d'aquella tempesta en pot sorgir una gran llum: parlo de Rojava*, una zona situada al nord de Síria amb aproximadament tres milions de persones on s'està desenvolupant, malgrat la guerra, un model de vida democràtic i de convivència entre cultures i ètnies diverses, així com entre homes i dones.

"No tot és fosc a l'Orient Mitjà, ni tan sols a Síria"

El 2011, quan va esclatar la guerra civil a Síria, les zones kurdes no es sentien afins ni al sanguinari règim siria ni als rebels, ja llavors en avançat procés d'islamització radical. Com que, malgrat la repressió del règim, ja hi havia bastant moviment organitzat (gràcies a l'organització guerrillera *kurda PKK), van poder optar per una tercera via: declarar-se autònoms, defensar-se dels atacs externs i al mateix temps posar en pràctica la seva pròpia proposta de model social, per a Rojava d'entrada, però enfocat a poder ser un model que permetés la pau a Síria i a tot l'Orient Mitjà. Aquest model, que anomenen Confederalisme Democràtic, parteix de la idea que el sistema capitalista i el model d'organització en estats és incompatible amb la convivència de les diferents persones i ètnies (cosa que es mostra especialment a l'Orient Mitjà) perquè posa les unes contra les altres, i per tant cal crear un nou model social que situï, com a base per a la vida, la comunitat en comptes de l'estat-nació. En aquestes comunitats o "comunes" (petits barris o pobles de fins a dues-centes famílies) els veïns resolen directament la major part d'assumptes de la vida, mentre que els més complexos passen a nivell confederal.

Tot seguit farem algunes pinzellades dels aspectes més importants d'aquest model i de com es traslladen a la pràctica. Per a qui li interessi el tema, recomano el llibre *La revolució ignorada* (pdf aquí: <http://reconstruirelcomunal.net/wp-content/uploads/2015/03/La-revolucio-ignorada.pdf>).

- Autodefensa: aquesta ha estat la part desenvolupada amb més urgència, a causa de la situació de guerra. Davant la visió de l'estat com a monopoli de la violència, el que s'ha fet a Rojava és descentralitzar la capacitat d'autodefensa de manera que cada comunitat sigui capaç de defensar-se de les agressions. Així s'han creat diferents milícies i grups de protecció que, des d'un lligam i control per part de les seves comunitats, tenen l'objectiu de protegir els veïns i veïnes de les agressions externes. Les més importants són les Asayî? ("seguretat"), dedicades a protegir els barris internament, principalment controlant-hi l'entrada de vehicles per evitar els atacs suïcides de simpatitzants de l'Estat Islàmic, i les YPG-YPJ ("Unitats de Defensa Popular"), que es dediquen a les línies de front que manté Rojava amb les altres faccions (principalment l'Estat Islàmic). Aquestes últimes són les principals responsables de l'heroica resistència de Kobane, en què un escàs nombre de milicians molt entregats va ser capaç d'aguantar un setge de mes de cinc mesos a l'Estat Islàmic, infligint-li finalment la primera derrota important de la seva història.

- Pluralisme: un altre repte fonamental a l'hora de plantejar una societat realment democràtica és integrar la diferent gent que hi viu, buscant fer de la diversitat una riquesa. Per això, a Rojava s'intenta que els diferents grups socials, i en particular els minoritaris, puguin tenir les seves organitzacions pròpies i estiguin representats als diferents nivells confederales. Per transportar la veu de cada comunitat al següent nivell confederal hi ha un sistema de dos codelegats, un dels quals ha de ser dona i l'altre home, un dels quals ha de ser d'una ètnia i l'altre d'una altra ètnia, un jove i l'altre vell (s'intenta), etc. A més, als consells de coordinació superiors hi ha unes quotes que garanteixen que totes les minories hi siguin representades. Així, es fomenta que tota la població es senti integrada en el sistema, s'afavoreix la responsabilització política ciutadana i es disminueix la tensió social entre grups. Lluny d'imposar el nou model social a ningú, es busca que la mateixa realitat que es va crear i els seus fruits vagin animant les diferents persones a involucrar-s'hi, i és per això que malgrat la seva radicalitat el model del CD no ha tingut grans oposicions dins de la població de Rojava.

- Alliberament de la dona: el Confederalisme Democràtic parteix de la idea que la dona, pel fet de ser mare, ha complert en la història de les societats comunitàries un paper de "guardiana de la democràcia" o d'"autoritat amorosa", fet que els estats han necessitat negar per la força per poder desenvolupar-se. Per això, una de les

bases del que s'està movent a Rojava és recuperar el paper primordial de les dones en la societat i en la seva evolució. En aquest sentit, s'ha afavorit la doble organització de les dones (d'una banda amb institucions només de dones i de l'altra participant a les institucions mixtes) a tots els nivells, per tal que es trobin més empoderades a l'hora de participar en la societat. A més, regeix el principi que tots els assumptes considerats de gènere són resolts exclusivament per les institucions de dones, que comencen amb una "Casa de la Dona" a cada barri. Una de les puntes de llança en aquest procés és la milícia femenina YPJ, que agrupa vora 10.000 dones.

“Quan hi ha un conflicte entre veïns, la idea bàsica és que com que això afecta tota la comunitat, aquesta ha de ser responsable en la seva resolució”

- Resolució de conflictes: es tracta d'un aspecte molt bàsic dins de l'organització social que serveix per il·lustrar com funciona el sistema confederal. A cada comunitat hi ha unes comissions temàtiques, portades pels veïns, que es centren a resoldre determinats aspectes de la vida quotidiana al barri o poble. Una de les més importants és la de resolució de conflictes. Quan hi ha un conflicte entre veïns, la idea bàsica és que com que això afecta tota la comunitat, aquesta ha de ser responsable en la seva resolució. Així, en comptes de contactar amb uns serveis estatals, es truca als de la comissió de resolució de conflictes d'aquella comunitat (a excepció dels assumptes de gènere, que van directament a la "Casa de la Dona" del barri). Normalment són persones escollides pels veïns per ser especialment diplomàtiques i respectuoses amb els diferents grups socials. Aquestes es troben amb els afectats pel conflicte, i fan una primera mediació, que en la gran majoria dels casos és suficient per posar d'acord les dues parts.

En la resta de casos, segons la gravetat del conflicte, aquest serà passat a nivells superiors (barri, districte, cantó...), i en els casos més complexos es convocarà un jurat popular que buscarà proposar solucions centrades a reparar el dany que s'ha fet més que no pas a imposar sancions.

Més enllà, però, de ser quelcom curiós i esperançador enmig d'Orient Mitjà, l'experiència de Rojava ens convidava a fer reflexions sobre la nostra societat. Quan les crisis econòmiques i socials colpeixen els estats suposadament més "avançats", quan les guerres que són necessàries per sostenir el model de vida actual es fan més evidents que mai i es traslladen a les seves principals ciutats en forma d'atemptats, fonamentalisme i racisme, quan molta gent tira la tovallola davant un món que va contra els seus principis, és significatiu que en un dels indrets més castigats per tot plegat sorgeixi una veu tan forta, tan pura, que ens diu "un altre món és possible!". I això no vol dir que Rojava estigui absent de contradiccions, ni que no li quedin mil reptes per travessar. Però sí que ens hauria de servir per enviar a la paperera aquesta maleïda idea que Occident és al capdavant de la humanitat en el seu suposat progrés. Bé, potser sí que és al capdavant en un camí, però és un camí, o més ben dit una autopista, que ens condueix a l'abisme. És hora, doncs, de fer una cura d'humilitat i aprendre de les poblacions d'altres llocs, com per exemple la Mesopotàmia, que tan important va ser per a la història fa 5.000 anys i que podria tornar a ser-ho...

Per acabar, a mode de proposta, penso que una bona forma de canalitzar l'energia positiva que ha sorgit en molta gent de cara a voler acollir els refugiats, i que s'ha vist capada pels estats europeus, podria ser conèixer i estudiar la proposta del Confederalisme Democràtic, que aquesta població de l'Orient Mitjà estan construint amb suor i sang de cara a poder fer de la pau una realitat a l'Orient Mitjà i que així la seva població no hagi de marxar.

El Roure Gros està malalt

Sant Pere de Vilamajor

MERCÈ PRAT PERPINYÀ

Convidem a parlar del Roure Gros en Josep Serra, veí de Sant Pere de Vilamajor, i la Marga Giral, veïna de la Roca. Ambdós treballen com a tècnics en jardineria urbana, en Josep des de fa 25 anys i la Marga des de fa 20 anys.

Com moltes persones de la zona, vaig sovint a visitar el Roure Gros. Em meravella la seva bellesa. Aquest estiu m'ha sobtat veure com està de menjada pels tèrmitis alguna arrel i com estan de corcades un parell de branques grans.

Què li passa al Roure?

MG: Tot arbre té el seu moment de néixer, de créixer i de decrepitud. Tractant-se d'un roure, podria ser molt longeu, viure fins a uns 600 anys. El que veig és que hi ha diferents factors que el poden estar perjudicant i accelerant la seva decrepitud. Factors que l'estan debilitant i facilitant que sigui atacat per paràsits i malalties.

JS: Hi ha molts cotxes que visiten el Roure, que circulen pel seu voltant i, fins i tot, s'hi juga a fer derrapades. Això passa de fa anys. Així que, progressivament, la terra s'ha anat compactant. Ara mateix, la terra deu estar tan compactada que ja no té la qualitat necessària per a la salut del Roure.

Per què la compactació de la terra afecta el Roure?

MG: El subsòl necessita oxigen, aigua i matèria húmi-

ca. Per això, cal que hi hagi microporus, que retenen l'oxigen, i macroporus, que retenen l'aigua. És en un subsòl esponjós que hi ha vida i proliferen els microorganismes responsables de tot el cicle de nutrients. En la superfície ha d'haver-hi fulles que es descomponen i sotabosc. Ara mateix, la superfície del voltant del Roure és com un desert.

JS: Si la terra està compactada, està empobrida i no hi ha res del que apunta la Marga. Cal entendre que els microorganismes viuen en simbiosi amb els arbres a molts nivells. Nous estudis apunten que els microorganismes permeten que els arbres es comuniquin.

És l'ecosistema...

MG: A la natura s'hi viu en comunitats interconnectades que formen una gran comunitat: hi ha la comunitat de microorganismes, d'arbres, d'ocells, d'insectes. Les comunitats viuen en relacions simbiòtiques que els

confereixen salut. Des d'aquesta comprensió, cal mirar cap al canvi climàtic com un altre dels condicionants que afecten el Roure.

JS: És cert que no només hi ha un factor que influeix en la debilitació del Roure. Però sí que és determinant com estan de deteriorats els voltants del Roure per l'acció de les persones. Més d'una vegada, i segur que no sóc l'únic, he recollit tota la brutícia que s'hi aboca, i he omplert bosses. Això afecta l'equilibri natural de cada comunitat que habita en aquell espai i, per tant, de la comunitat global.

Podria caure alguna branca?

JS: Sí, i tant. Si no m'equivoco, hi ha branques afectades per l'escarabat *Cerambyx*, que deixa les branques menjades per dins i totalment debilitades. També hi he vist pica-soques.

MG: Quan hi ha pica-soques vol dir que l'arbre o la branca està mort.

Què creieu que caldria fer?

JS: Primer de tot, que no hi circulin ni s'hi estacionin els cotxes. Potser una solució fàcil i barata seria posar pedres grans a la zona perimetral del Roure. I, si a més, es vol optar per una solució institucional, encarregar

un estudi a alguna empresa especialitzada per saber quines plagues i malalties té.

MG: A la zona de la província de Barcelona hi ha dues empreses especialitzades que segur que podrien fer una bona diagnosi a partir de la qual emprendre les accions necessàries per aturar la decrepitud del Roure.

Si no fem res, el Roure morirà?

MG: Més tard o més d'hora el Roure ha de morir. És difícil dir quan. Tot i així, penso que amb unes bones condicions, el Roure encara podria viure entre 50 i 100 anys més. Mentre que en la situació actual, potser no en visqui més de 20 o 30.

JS: A mi m'agradaria acabar explicant una iniciativa curiosa que he llegit que fan els japonesos. Al Japó han inclòs, dins dels serveis que ofereix la salut pública, l'espai de boscos a la ciutat com a mesura preventiva i pal·liativa de malalties.

Els japonesos inverteixen a crear espais naturals per a la salut i nosaltres traiem la salut als nostres espais naturals... És per pensar-hi i, sobretot, per actuar!

Guarim el Roure Gros!

Diana Ostariz Oliver

FERRAN CALVERA

Professora de doma clàssica a Sant Pere de Vilamajor. Ha estat pòdium als campionats d'Espanya des de l'any 1996 fins al 2000, ha representat Espanya en els campionats juvenils d'Europa des de l'any 1997 al 2000. El 2008 va proclamar-se campiona absoluta d'Espanya amb el seu cavall Zanzibar. Actualment participa en el Gran Premi representant Espanya a Saumur (França) i Hickstead (Anglaterra)

Actualment vius a SAV, però fas classes a una hípica de Sant Pere de Vilamajor. Com vas arribar fins aquí?

Yo trabajaba en Zaragoza y me ofrecieron formar parte de un nuevo proyecto en Cardedeu. Suponía un gran cambio en mi vida pero decidí aceptar el reto porque esta es una de las comunidades con más afición a la equitación y en concreto a la doma clásica, que es mi especialidad, por lo que iba a tener una mayor oportunidad para desarrollar mi trabajo.

Què és la doma clàssica? En què consisteix?

La doma clásica es muy parecida a la gimnasia rítmica pero a caballo. Consiste en realizar una coreografía idéntica para todos los participantes de la categoría, con ejercicios de distinta dificultad que serán evaluados individualmente y en función de la calidad de ejecución, con notas del 0 al 10, por entre 3 y 7 jueces dependiendo de la categoría. Finalmente se obtendrá un porcentaje y una clasificación.

Com veus el nivell de l'equitació al Vallès Oriental? Hi ha una bona cantera de joves genets o amazones?

Considero que hay muchísima afición y con un buen nivel. Y desde mi punto de vista solo faltaría, y que conste que esto es un problema generalizado a nivel nacional, un poco más de profesionalidad en el sector, ya que para mi es el motivo fundamental por el que esa enorme cantera inicial se va reduciendo a solo unos pocos con el paso de los años.

Per què en l'àmbit municipal no hi ha cap tipus de suport a aquest esport malgrat ser una zona amb gran

afició per l'equitació i amb tantes hípiques?

La verdad es que es algo que yo siempre me he preguntado. Seguramente influyen muchos factores, principalmente el desconocimiento acerca de este deporte, y con esto me refiero a los muchos beneficios personales que aporta al usuario el practicarlo. También la falsa intuición de que se necesita un poder adquisitivo alto para poder practicarlo. Como afición-hobby no supone un gasto excesivo si lo comparamos con otros deportes.

Ara et dediques a fer d'entrenadora, malgrat que segueixes concursant en competicions nacionals. Què t'omple més professionalment?

Disfruto muchísimo de ambas cosas. Son dos retos muy distintos e igual de interesantes. Por un lado conseguir resultados personales junto con el caballo que compito, lo cual depende de mi esfuerzo, trabajo y capacidad individual con ese caballo en concreto y por el otro conseguir transmitir a mi alumno todo lo que sé, ayudarlo a superar sus dificultades hasta que logre esa evolución o, en el caso de ser competidor, ese resultado deportivo, es decir, ir cumpliendo objetivos.

Com hauria d'iniciar-se un infant en el món de la doma?

Para mi lo más importante es el profesor, que en este caso son dos: el caballo y la persona. De su formación y conocimientos dependerá el buen aprendizaje y seguridad del alumno. En este deporte el caballo es importantísimo porque un profesor solo puede enseñarle al alumno las cosas que el caballo sabe hacer, y esto es algo que cuesta hacer entender aunque así explicado parezca muy lógico. La iniciación para niños en poni me parece vital hasta el punto que cuando te llega un alumno nuevo, a partir de su tipo de equitación puedes averiguar si aprendió a montar con caballo o con poni.

Quina raça de cavall és la millor per a la pràctica d'aquesta disciplina?

Sin duda el caballo centroeuropeo, por ser un caballo criado y seleccionado solo y exclusivamente para practicar este deporte.

LA REPÚBLICA A SANT ANTONI DE VILAMAJOR: quatre dies que varen canviar el poble

FERRAN SARRIÀ

El 12 d'abril de 1931 es varen celebrar eleccions municipals a tot Espanya. A Sant Antoni de Vilamajor varen guanyar els partidaris de la instauració de la República. Foren escollits regidors Josep Llavina Pla, Pere Prat Bardera, Andreu Rosàs Boter, Vicenç Guardi Alemany, Josep Planas Bellavista, Josep Tramunt Casanovas, Vicenç Genís Julià, Pere Paloma Reventós i Esteve Arquer Puigagut.

El dia 14 d'abril de 1931 a les nou del vespre es varen reunir els regidors republicans elegits per majoria i es

Els primers acords que es varen prendre foren:

- Compra de banderes republicanes.
- Compra de quadres al·legòrics sobre la República per a l'escola dels nens i l'escola de les nenes.
- Les sessions de l'Ajuntament es realitzaran els dissabtes a les 16 hores.
- A la propera sessió s'escolliran els càrrecs per formar les comissions respectives.
- Hi ha quatre individus que estan com a guàrdies republicans municipals.

SAN ANTONIO DE VILAMAJOR

Calle Nueva

L. Roisin-Foto

varen presentar en manifestació a la Casa de la Vila, on varen enlairar la bandera proclamant la República d'aquest poble. El delegat dels manifestants, el senyor Joaquim Estapé Baladia, va pregar que el dia 15 es fes festa nacional i acordaren que el dia 15 es reuniren a les quatre de la tarda perquè prenguéssin possessió el nou consistori.

El dia 15 el secretari de l'Ajuntament va procedir a la destitució dels regidors que ocupaven càrrecs i es varen escollir per aclamació les persones que havien de desenvolupar-los:

Alcalde provisional: Josep Llavina Pla
Segon alcalde: Josep Tramunt Casanovas
Tercer alcalde: Pere Prat Bardera
Síndic: Andreu Rosàs Boter
Alcalde d'Alfou: Josep Planas Bellavista
Regidors: Vicenç Guardi Alemany, Vicenç Genís Julià, Pere Paloma Reventós i Esteve Arquer Puigagut.

Finalitzada la sessió un grup de veïns del poble van donar visques a la República acompanyats per una orquestra que tocava La Marsellesa i obligant els membres del consistori a sortir al balcó. Va prendre la paraula el secretari, el senyor Emili Corral, el qual demanà cordura al poble, el sagrat respecte dels drets dels ciutadans i va dir que es castigaria qualsevol pertorbador de l'ordre.

El 16 d'abril de 1931 l'alcaldia republicana de Sant Antoni de Vilamajor comunica al president del govern de la República Catalana, en Francesc Macià, la constitució de l'Ajuntament republicà sense que hi hagués cap protesta o incident. El fet fou celebrat amb balls populars i mostres d'alegria de la població en un ambient d'harmonia i normalitat.

Bibliografia:
Actes Ajuntament.

ÀNGELS DOPACIO

Patrícia

1 Què opina de la iniciativa de l'Ajuntament de Sant Pere de deixar que una part del pressupost municipal sigui participatiu?

-Molt bé. Em sembla perfecte

Quina creu que és la forma més justa de decisió?

Depèn, Internet està molt bé pel tema de les enquestes que es fan amb programes desti-

nats a això, però perdries la part més envellida del poble, ja que aquests sistemes no els tenen gaire per la mà. Però seria la forma més fàcil i més còmoda. Tot i que jo crec que el tradicional, que seria una assemblea o una votació, és allò que arribaria al número màxim de públic.

Quin percentatge considera just que sigui decidit pel poble?

-Un 15%.

En què li agradaria que s'invertissin els diners?

-S'hauria de triar entre tots, però per mi, personalment, a abaratir les escoles bressol, que són caríssimes.

Manuel

Què opina de la iniciativa de l'Ajuntament de Sant Pere de deixar que una part del pressupost municipal sigui participatiu?

-Em sembla molt bé, sense cap dubte.

Quina creu que és la forma més justa de decisió?

-Tant les assemblees com Internet podrien ser bones opcions. La participació a tra-

vés d'Internet seria molt còmoda i fàcil, però després, m'imagino que seria necessari que votés la gent.

Quin percentatge considera just que sigui decidit pel poble?

-Tot no, però un 30 o un 50 estaria molt bé.

En què li agradaria que s'invertissin els diners?

-Hauríem de decidir entre tots coses que evidentment repercuteixin directament sobre el poble: casals socials o algun tipus d'activitat per a la gent.

Maribel

Què opina de la iniciativa de l'Ajuntament de Sant Pere de deixar que una part del pressupost municipal sigui participatiu?

-Bé, està molt bé.

Quina creu que és la forma més justa de decisió?

-El problema és que si no es posen d'acord quatre veïns en el poble, com es posarà d'acord tothom? Em costa de veure-ho. Jo ho veig complicat, però això no impedeix que ho vegi com una molt bona iniciativa.

Quin percentatge considera just que sigui decidit pel poble?

-Jo començaria per una petita part per provar, i si surt bé, després s'hauria d'anar augmentant.

4 En què li agradaria que s'invertissin els diners?

-En coses que pogués aprofitar el poble, per exemple, a mi m'agradaria millorar la sanitat; en els nens, els avis, la cultura... i sobretot, en les famílies que ho necessitin, que n'hi ha moltes.

Alfredo

Què opina de la iniciativa de l'Ajuntament de Sant Pere de deixar que una part del pressupost municipal sigui participatiu?

-No ho veig gaire clar. Si no hi ha una persona que administri i dirigeixi tot això, em costa veure-ho. La iniciativa em sembla molt bé però clar, cadascú ho voldrà fer a la seva manera i això ja no ho veig tan bé.

Quina creu que és la forma més justa de decisió?

-M'agradaria que hi hagués un representant del poble que no pertanyés a cap partit polític. Que recollís les opinions del poble i fes les seves propostes segons les necessitats de la gent.

Quin percentatge considera just que sigui decidit pel poble?

-Jo començaria per un 5 o un 10, alguna cosa bàsica. A partir d'aquí, anar mirant.

4 En què li agradaria que s'invertissin els diners?

-En el poble i sobretot en l'agricultura, que és allò que s'està perdent cada vegada més.

Marino Franco, treballador de la forja, artista del ferro. Nascut a Badalona i criat a Cardedeu i pare de dos nens. Té el taller a Can Collet, entre Sant Antoni i Llinars.

Quant fa que et dediques a la forja? Per què t'agrada aquesta feina?

Vaig començar a ajudar al meu pare quan tenia tretze anys, compaginant-ho amb l'escola i l'esport. Als setze anys vaig entrar en un taller de caldereria de Cardedeu, on vivia, i m'hi vaig estar els tres anys d'aprenentatge. En fer dinou anys vaig anar a un oleoducte i diverses obres i tallers de metal·lúrgia com a soldador fins als vint-i-sis. Vaig anar a viure a Sant Pere de Vilamajor, aquí va ser on vaig començar amb la forja; al cap de divuit mesos vaig anar a viure a Sant Antoni.

Fas forja a més de a nivell industrial, també artística, ens podries explicar quines obres o tipus de forja artística fas?

Pràcticament el que em demanen, quan és per encàrrec, tant decoratives com funcionals. I quan és per a fires faig dracs, roses, tauletes, canelobres, eines de llar de foc, etc.

Sabem que gran part de la teva obra la vens a fires. A quines fires sols anar i quins models són els que més tirada tenen?

Abans feia molts kilòmetres, tot el territori espanyol, però ara em fa una mica de mandra. I ara miro de fer només Catalunya, encara que sempre cau alguna de fora.

D'aquí vaig a la medieval de Vic i Montblanc, carrer de Sants, Esplugues, el Poble Espanyol, els Pirineus a l'estiu... La resta de fires vaig canviant, segons les peticions dels ajuntaments i organitzadors. Les que més tirada tenen són les temàtiques: medievals, western, barroques, romanes, etc.

Les teves obres són molt treballades, i porten molt de temps i dedicació, de fet totes les fas a mà. Són obres a l'abast de tots els públics? Sobre quins preus poden costar les obres més senzilles i les més complexes?

Tinc productes des de 3 euros (clauers) fins a 100, 150 o 200 com a màxim, perquè tothom que vulgui pugui adquirir un detall.

Les feines manuals i minoritàries són complicades de continuar per les noves generacions. Hi haurà relleu quan tu deixis aquesta feina? T'agradaria que els teus fills seguissin l'ofici?

Bé, tinc dos fills, la Paula ja m'ajuda a portar la parada a les fires, i el meu fill Marino encara té quinze anys i la veritat és que m'agradaria que el pogués aprendre, però que es dediqués a una altra cosa més ben remunerada, que ho fes com a hobby.

Actualment hi ha alguna escola de forja? És una professió reconeguda?

A Vic n'hi ha una i surten prou preparats, penso que també a la Massana. Aquí els oficis no estan prou reconeguts, hi ha una gran diferència amb el públic francès.

Has fet alguna exposició a Vilamajor o als municipis propers? Quantes obres tens actualment?

Em van proposar fer-ne a Llinars i a Sant Pere, però no n'he fet cap encara, no aconseguixo aguantar un cert nombre de peces, és una cosa que tinc pendent. Actualment tinc tres peces.

Muntes a cavall, i a casa teva en teniu un quants, t'ajuda a desconnectar aquest hobby, o simplement ho fas per plaer?

Sí, munto quan puc, depenent del temps lliure, mantenint l'afició i mirant de passar-la als meus fills. Ho faig per plaer, però em serveix per desconnectar totalment.

LA NIT DELS CRANCS

FRANCESC LUCCHETTI

Rebo un missatge preocupant del Carles. Gairebé dramàtic. El cranc autòcton està en greu perill de desaparèixer. Un grup de voluntaris de la Coordinadora Salvaguarda del Montseny ha estat actuant aquestes nits passades i han salvat una bona quantitat d'aquests bellíssims i curiosos crustacis, però les temperatures no paren de créixer i, per avui aquesta nit, s'esperen màximes de... Volen fer una nova sortida i els falta gent. Qui s'apunti, serà benvingut.

Tanco l'ordinador. CranCS de riera... Quan va ser la darrera vegada que en vaig veure un? Segles! Quina edat devia tenir jo, aleshores? Dotze anys, tretze... Des del primer any de la meua vida, amb la meua família passava els estius a Sant Pere de Vilamajor. De tant en tant anàvem amb la meua mare a Can Gras d'Amunt. I mentre ella i la senyora Maria la feien petar, assegudes davant la casa, el seus fills i jo baixàvem fins a la riera. La riera de Canyes.

La riera de Sant Pere, pràcticament des del seu inici sota el Cortès, passant per can Mogol i can Parera, baixa molt enclotada. D'aigua mai no n'ha passat gaire a l'estiu, tret de quan vénen les pluges de finals d'agost. Però en aquella època, estic parlant dels anys 50, no era una riera morta en absolut. No calia esforçar-s'hi gaire per veure-hi quantitat d'éssers vius. Des de capgrossos a sabaters, passant per les libèl·lules i fins i tot algun barb fugisser. Un món absolutament normal per als meus companys de jocs -en Tià i en Badó- però que a mi, nen de ciutat i de pis, em fascinava.

I entre tots aquests animalons n'hi havia un que trobava especialment curiós: el cranc de riu. Amb aquells bigotis fins i llargs i aquells sorprenents ulls sortits. Però el que trobava d'allò més excitant era fer-lo sortir, aixecant les pedres on s'amagava, per acostar-li després un palet i veure com, poruc o prudent, fugia de recules cercant veloç un altre amagatall.

I ara resultava que d'aquells simpàtics i curiosos animalons encara en quedaven, i que estaven en perill de desaparèixer? Merda! Així que no m'ho penso gaire i en el mateix fil contesto al Carles: M'afegeixo a la colla. Vull participar-hi.

Ens trobem al vespre, cap al tard, en un paratge per a mi desconegut del Montseny selvatà. Som sis, incloent-hi la nostra guia: una noia de pagès coneixedora del terreny. Quan deixem els cotxes al voral de l'estreta carretera, és ja ben foc. Em deixen una cosa d'aques-

tes amb caputxa. Ara fa calor, em diuen, però hi ha molta humitat. D'aquí una estona et farà falta.

Tret d'en Carles i de mi, la resta de la brigada és força jove. Es mouen amb destresa il·luminant-se amb els frontals. De camí pròpiament dit, no n'hi ha, amb prou feines algun corriol. Seguim la nostra guia. Es veu ben clar que se sap de memòria el terreny que trepitja.

De moment anem en direcció sud sud-est seguint el curs d'una riera. Riera? Potser n'era, segur que ho tornarà a ser, però ara com ara fa pena de veure. Una mica d'aigua aquí i allà, enllotada. Plena d'un fang negrós i pudent. Com a mínim a cop d'ull no s'hi veu vida de cap mena. CranCS, m'informen, impossible. Necessiten que l'aigua corri.

Mentre tornem al punt on hem deixat els cotxes, m'expliquen les raons d'aquesta situació llastimosa. Sens dubte la sequera, el canvi climàtic, però també la mà de l'home: extraccions il·legals i desviaments dels cursos naturals de les rieres. Per egoisme, pura insensatesa. Pa per avui i gana per demà.

Creuem la carretera i ens enfilem en direcció sud. Duc la galleda on se suposa haurem d'anar dipositant els cranCS que puguem salvar. Ni senderó ni res que s'hi assembli. Amb penes i treballs, relliscant de tant en tant, avancem pel costat d'un rierol. Aquí i allà vestigis d'aquelles activitats il·lícites. Filferrades de punxes rovellades clavades als arbres de qualsevol manera. Mànegues de cautxú que desvien les aigües del seu vessant natural cap a una altra banda.

Me'n faig creus que passi això en ple parc natural. Al mateix cor del Montseny. No hi ha guardes? No hi ha una normativa de protecció? Com es permet que passin aquestes coses? Ningú no ho denuncia? Es fa el silenci. El Carles m'ho aclareix. Denúncies n'hi ha, a cabassos. Ells mateixos s'han encarregat de posar-ne unes quantes. Però els plets contra els desaprensus s'eternitzen sense que s'arribi a escarmentar els infractors. Tenen les espatlles cobertes, reben protecció. Fins i tot,

a vegades, de suposats defensors del Parc. Crancs! N'han trobat una cria. M'acosto a veure-la. Una coseta blanca i minúscula que es mou. Sóc inca-paç d'endevinar-hi la forma del cranc que conservo a la memòria. Al cap d'un moment, un altre. S'ha ama-gat aquí, sota aquesta pedra. Tenim davant nostre un modest biot amb aigua relativament neta. Aigua que flueix avall de manera gairebé imperceptible. Aigua viva.

La noia mou la pedra. El petit crustaci apareix. Des-concertat, enlluernat pels frontals, mira d'escapar. Ho fa a la seva manera, a reculons, àgilment i ràpid. No prou perquè se'ns escapi. El posem a la meua galleda, amb un pam i mig d'aigua. Hem salvat de la mort el primer cranc! Em sento un heroi.

Vàrem rescatar-ne més de cinquanta, aquella nit. Riera amunt, ens vam trobar de tot. Des de bassals on l'aigua s'havia filtrat sota terra i on els esquelets mig menjats assenyalaven el destí fatal d'aquells anima-lons, fins a colònies senceres de crancs adults i sans, mascles i femelles.

Les brigades que havien sortit les dues nits anteriors n'havien rescatat ja unes quantes dotzenes. Dins la bassa artificial amb aigua corrent que se'ls havia cons-truït a casa de la nostra guia se n'hi podien posar uns quants més. Però forçosament havíem de ser selectius. Havíem de salvar, per damunt de tot, les femelles. No

solament perquè una població excessiva de mascles en una piscina petita provocaria que es barallessin entre ells, sinó també, i sobretot, perquè havíem d'as-segurar-ne la reproducció.

De manera que a la majoria dels mascles els vàrem deixar on eren i la resta, aquells que havíem trobat en biots a punt d'assecar-se, els vam dur a llocs on poguessin acabar de passar el tòrrid estiu amb alguna possibilitat de supervivència.

Vàrem arribar a la masia de matinada amb una galle-da plena de femelles i mitja dotzena de mascles robustos i en bon estat. La mare i el germà de la nos-tra guia ens esperaven desperts. La taula parada amb embotits i pernil, pa amb tomàquet i porró de vi. Fins i tot van fer cafè i una infusió de Maria Lluïsa per a l'al-tra noia de la brigada.

I per fi va arribar el gran moment. El moment de deixar anar, un a un, els nous hostes a la bassa artificial que els esperava. Estàvem cansats però satisfets i contents. Com a mínim un estiu més, un any més, el nostre cranc sobreviuria. Havíem fet una bona feina. I jo, particular-ment, em vaig sentir com si, amb ells, hagués salvat els crancs d'aquell Sant Pere enyorat. Ei, poca broma! Qui sap.

Coordinadora per a la Salvaguarda del Montseny
Sant Pere de Vilamajor

PRIMER PAS PERQUÈ NO HI HAGI CIRCUIT INTERNACIONAL DE KÀRTING A LLINARS

PLATAFORMA STOP KÀRTING LLINARS

Després de 7 anys de lluita, la Plataforma Stop Kàrting, "La Coordinadora" de Llinars i l'associació Amics del MALL han aconseguit una victòria molt important contra la construcció del Circuit

Internacional de Kàrtings de Llinars del Vallès, en guanyar el Contenciós Administratiu contra la modificació puntual del PGOU en sentència definitiva. Queda pendent la resolució del contenciós sobre el Pla especial, el qual ja no té sentit perquè depèn de la modificació puntual del PGOU.

El moviment Stop Kàrting es va crear el 3 de juliol del 2009, just un mes després que l'Ajuntament de Llinars aprovés el 4 de juny l'Aprovació Provisional de la modificació puntual del Pla General d'Ordenació Urbana per a la implantació del Kàrting. Aquest moviment arriba a aglutinar més de quaranta entitats entre organitzacions socials i culturals, grups municipals, partits polítics, sindicats, associacions de veïns i més de 1.600 persones adherides a nivell individual. Posteriorment es converteix en Associació Plataforma Stop Kàrting per a la Defensa Cultural, Social i Ambiental del Territori, per poder intervenir judicialment en diversos recursos.

“Un element important d'aquesta victòria ha estat la ferma oposició veïnal que es va generar sobretot a Cardedeu i a Sant Antoni”

Des de l'inici del procés, aquest moviment social va considerar com un autèntic despropòsit la construcció d'aquest circuit per diferents raons: pel lloc on volien fer-lo, en un connector biològic entre el Montseny i el Montnegre; per l'impacte acústic que afectaria més de 8.000 veïns i veïnes de tres localitats (Llinars, Cardedeu i Sant Antoni de Vilamajor), i per últim, i no menys important, perquè amb diners públics es volia subvencionar una instal·lació privada, cosa del tot incomprensible en un moment on tantes famílies ho estaven passant malament per les retallades en sanitat, educació, ajuts socials, etc..

Avui podem dir que un element important d'aquesta victòria ha estat la ferma oposició veïnal que es va generar sobretot a Cardedeu i a Sant Antoni, a diferència de Llinars, que és el terme on es volia emplaçar el Kàrting. Una vegada més s'ha demostrat que quan la ciutadania no es resigna i lluita es poden aconseguir els objectius proposats.

La Plataforma Stop Kàrting valora molt positivament la sentència definitiva d'aquest contenciós administratiu i esperem que conseqüentment la justícia també ens doni la raó en el contenciós contra el Pla especial urbanístic. Contenciosos administratius que han significat un cost econòmic important i que s'ha sufragat amb aportacions voluntàries de molta gent que no volíem el Kàrting.

